

Sygn. I C 210/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. Joanna Krzyżanowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Cichosz

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej (...) w G.

przeciwko M. W. (1) i (...) Spółce z o. o. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych M. W. (1) i (...) Spółki z o.o. w S. solidarnie na rzecz powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej (...) w G. kwotę 3.513.714,90 zł (trzy miliony pięćset trzysta siedemset czternaście złotych 90/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego, ustalonego przez NBP od dnia 8 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, z tym że od dnia 1 stycznia 2016r. nie wyższymi niż dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych; z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego (...) Spółka z o.o. w S. do nieruchomości gruntowej położonej w G., gmina S., stanowiącej działki nr (...) dla której urządzono księgę wieczystą nr (...) oraz nieruchomości gruntowej położonej w G., gmina S., stanowiącej działkę nr (...) dla której urządzono księgę wieczystą nr (...) do wysokości hipotek – umownej zwykłej łącznej na kwotę 2.600.000 zł i umownej kaucyjnej łącznej do kwoty 1.500.000 zł;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 107.217 zł (sto siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

4. zwrócić pozwanemu (...) Spółka z o.o. w S. kwotę 18,05 zł (osiemnaście złotych i 05/100) tytułem nadpłaconej zaliczki na biegłego.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt IC 210/13

UZASADNIENIE

Powód – Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa (...) w G. wniosła o zasądzenie od pozwanych M. W. (1) i (...) spółki z o.o. w S. solidarnie kwotę 3.513.714,95 zł wraz z odsetkami umownymi i kosztami postępowania, z

ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego (...) Spółka z o.o. w S. do nieruchomości gruntowej położonej w G., gmina S., stanowiącej działki nr (...) dla której urządzono księgę wieczystą nr (...) oraz nieruchomości gruntowej położonej w G., gmina S., stanowiącej działkę nr (...) dla której urządzono księgę wieczystą nr (...) do wysokości hipotek – umownej zwykłej łącznej na kwotę 2.600.000 zł i umownej kaucyjnej łącznej do kwoty 1.500.000 zł.

Na uzasadnienie powód podał, że w ramach prowadzonej działalności, udzielił pozwanemu M. W. (1) pożyczki w kwocie 2.600.000,00 zł. Zgodnie z umową z dnia 10 września 2008 roku zabezpieczeniem pożyczki były dwie hipoteki: hipoteka umowna zwykła łączna na kwotę 2.600.000,00 zł na nieruchomościach gruntowych, bliżej opisanych w pozwie oraz hipoteka umowna kaucyjna łączna do kwoty 1.500.000,00 ustanowiona na nieruchomościach gruntowych położonych w G., bliżej opisanych w pozwie. Obie nieruchomości stanowią własność pozwanego (...) Sp. z o.o. w S.. Wobec nieregulowania przez M. W. (1) rat pożyczki w ustalonych przez strony terminach i braku reakcji na wezwania do spłaty należności, powód pismem z dnia 3 sierpnia 2012 roku wypowiedział umowę pożyczki. Obaj pozwani zostali wezwani do spełnienia świadczenia, lecz mimo wezwania należności nie uiszcili. Strona pozwana podała, że na zadłużenie pozwanego na dzień 5 lipca 2013 roku w wysokości 3.513.714,95 zł składają się kwota kapitału w wysokości 2.592.299,21 zł; odsetek od kapitału w wysokości 416.703,63 zł; odsetek od pożyczki w wysokości 504.712,11 zł.

Pozwana (...) sp. z o.o. w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości (k.195-197). Przyznała, że M. W. (1) zawarł z powodem umowę pożyczki, podnosząc jednocześnie, iż umowa ta była zmieniana w części dotyczącej wysokości i terminów spłat. W pierwszej kolejności pozwana podała, że w jej w ocenie oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki nie zostało pozwanemu M. W. (1) skutecznie złożone albowiem M. W. (1) nie miał możliwości zapoznania się z treścią tego oświadczenia, gdyż nie przebywał pod adresem, na jaki zostało ono wysłane. Dalej pozwana zakwestionowała wysokość roszczenia w zakresie należności ubocznych, wskazując na niezrozumiały i błędny sposób ich wyliczenia przez powoda. W ramach tego zarzutu wywodziła też, iż wobec rozwiązania umowy, przestały wiązać strony postanowienia tejże umowy, a w konsekwencji nie powinny być naliczane odsetki karne, lecz zwykłe odsetki ustawowe od istniejącego długu postawionego w stan wymagalności. Jeżeli natomiast chodzi o odsetki od pożyczki to pozwana podniosła, iż proste działanie matematyczne wskazuje, iż kwota dochodzona pozwem tj. 504.712,11 zł jest wyższa niż różnica kwoty należnych odsetek umownych (1.250.075,36 zł) i rzeczywiście przez pozwanego spłaconych (922.494,60) zł.

Nadto pozwany podniósł, iż M. W. (1) zawierając przedmiotową umowę działał jako osoba nie prowadząca działalności gospodarczej i choć na gruncie ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim pożyczka udzielona przez powoda nie może zostać jako taki kredyt potraktowana to, M. W. (1) należy uznać za konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c. W związku z czym klauzulę taką, jak zawarta w pkt 14 umowy (stanowiącą zawołowane, ukryte uzgodnienia dotyczące odsetek karnych) należy uznać za naruszające prawa konsumenta.

Powód M. W. (1), wniosł o oddalenie powództwa w całości podając tożsamą argumentację co pozwana (...) sp. z o.o. (k.309-311)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2008 roku pomiędzy M. W. (1) a (...) została zawarta umowa pożyczki nr (...), zmieniona aneksem nr (...) z dnia 8 stycznia 2010 roku, a następnie aneksem nr (...) z dnia 16 listopada 2010 roku, opiewająca na kwotę 2.600.000,00 zł, z oprocentowaniem według zmiennej wysokości stopy procentowej, ustalonej przez Zarząd Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w G. wynoszącej w dniu zawarcia aneksu nr (...) do umowy 13,9% w skali roku, podlegająca zwrotowi do 10 września 2013 roku.

Tytułem zabezpieczenia wierzytelności banku w zakresie udzielonej pożyczki m.in. ustanowiono na należących do pozwanego (...) Spółki z o.o. w S. nieruchomościach tj. nieruchomości gruntowej położonej w G., gmina S., stanowiącej działki nr (...), dla której urządzono księgę wieczystą nr (...) oraz na nieruchomości gruntowej położonej w G.,

stanowiącej działkę nr (...), dla której urządzono księgę wieczystą nr (...) hipoteki – umowną zwykłą łączną na kwotę 2.600.000 zł i umowną kaucyjną łączną do kwoty 1.500.000 zł.

Pożyczka miała zostać spłacona w 54 ratach. Wysokość miesięcznej raty strony ustaliły początkowo na kwotę 50.000 zł, a po drugim aneksowaniu umowy w dniu 16 listopada 2010 roku na kwotę 20.000 zł. Cel umowy pożyczki określony został jako pożyczka inwestycyjna na D.G.

W pkt. 17 aneksu nr (...) do umowy pożyczki, pożyczkodawca zobowiązał się do informowania (...) o każdej zmianie adresu pod rygorem określonym w § 54 Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek (...) w G., stanowiącym załącznik nr 1 do aneksu, tj. wysyłaniem korespondencji na ostatni adres korespondencyjny.

(bezsporne, nadto umowa pożyczki k. 28-31, odpis księgi wieczystej Kw nr (...) k. 89-116, odpis Kw (...) k.117-147, aneksy k.32-36, wypis aktu notarialnego k. 47-49, lista kont pożyczkowych k. 241-242)

M. W. (1) od około 2005 roku mieszka na terenie D. C. w (...).

(dowód: przesłuchanie pozwanego M. W. k.404-404v., zeznania świadków J. Z. k. 403v.-404,S. K. k.404.)

W umowie pożyczki jako adres pozwanego M. W. (1) widniał ul. (...). Począwszy od 2 grudnia 2009 roku pozwany M. W. (1) w korespondencji z powodem podawał jako adres do korespondencji: ul. (...), (...)-(...) U..

(dowód: umowa pożyczki k. 28-31, pismo pozwanego M. W. (1) z dnia 02 grudnia 2009 roku k. 235, wniosek o restrukturyzację z dnia 18 października 2012 roku k. 236-237)

M. W. (1) nie regulował rat pożyczki w ustalonych terminach.

(bezsporne)

W dniu 3 sierpnia 2012 roku powód wypowiedział M. W. (1) umowę pożyczki nr (...) roku z dnia 10 września 2008 roku. W wypowiedzeniu wskazano, iż cała niespłacona część pożyczki wraz z należnymi odsetkami zostanie postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z upływem 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia umowy. Jednocześnie wezwano M. W. (1) do dobrowolnej zapłaty całej wymagalnej zaległości wraz z odsetkami i kosztami windykacji ww terminie. Wypowiedzenie skierowane zostało na adres ul. (...), (...)-(...) U. tj. ostatni znany adres korespondencyjny.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 42 , potwierdzeniem odbioru k. 43)

Na dzień 5 lipca 2013 roku należności (...) wynosiły: kwota pożyczki (kapitał) 2.592.299,21 zł, odsetki umowne zaległe za okres od 10 września 2008 roku do 12 września 2012 roku 504.712,05 zł, odsetki umowne od należności przeterminowanych za okres od 19 września 2012 roku do dnia wniesienia pozwu 416.703,64 zł razem 3.513.714,90 zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego k.434-440)

Na dzień wyrokowania zadłużenie z ww. umowy nie zostało spłacone.

(bezsporne)

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się od pozwanego M. W. (1) - jako pożyczkobiorcy i od pozwanej (...) Spółki z o.o. w S.- jako dłużnika rzeczowego, zwrotu należności wynikających z umowy pożyczki z dnia 10 września 2008 roku.

Pozwani nie kwestionowali, że powodowi przysługuje roszczenie wynikające z zawartej przez M. W. (1) umowy pożyczki. Nie negowali faktu zawarcia umowy, jej aneksowania, nie wywiązywania się pożyczkobiorcy z nałożonego obowiązku, zasadności wypowiedzenia umowy. Spór między stronami zakreślony twierdzeniami pozwu i zarzutami

odpowiedzi na pozew sprowadzał się do ustalenia, czy skutecznie wypowiedziano M. W. (1) przedmiotową umowę oraz czy wyliczenie przez stronę powodową odsetek na kwotę 416.703,63 i na kwotę 504,712,11 zł było prawidłowe w świetle zapisów umowy pożyczki wraz z aneksami, treści regulaminów obowiązujących u powodki. W tym zakresie spór dotyczył też kwalifikacji jako klauzuli niedozwolonej pkt 14 umowy pożyczki, przy założeniu przez stronę pozwaną, iż M. W. (1) ma status konsumenta.

Strona pozwana opierała zarzut, że wypowiedzenie umowy pożyczki nie zostało skutecznie dokonane, na twierdzeniu, iż M. W. (1) nie miał możliwości zapoznania się z oświadczeniem o wypowiedzeniu, albowiem go nie odebrał, gdyż mieszkał pod innym adresem.

Z przeprowadzonego w sprawie postępowanie dowodowego wynika, iż w istocie wypowiedzenie umowy pożyczki przesłane było M. W. (1) na adres, pod którym nie mieszkał, jednakże jest to nie wystarczające do uznania, że wypowiedzenie umowy nie było skuteczne. Rzecz bowiem w tym, iż był to ostatni znany powodowi adres do korespondencji pozwanego. Strona pozwana nie podjęła nawet próby wykazania, iż M. W. (1), skutecznie powiadomił powoda o nowym adresie do korespondencji, by zwracał się o przesyłanie wszelkich pism na adres (...). Obowiązek taki nakładały na niego postanowienia umowy pożyczki i Regulaminu. Ostatnim wskazanym adresem był adres w U. przy ulicy (...) i na ten adres wysłano wypowiedzenie umowy. W świetle art 61 k.c. zdarzeniem istotnym dla skuteczności oświadczenia woli jest jego dojście do adresata w taki sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią. To zaś, czy i kiedy adresat zapoznał się z treścią tego oświadczenia jest nieistotne z punktu widzenia oświadczenia woli. Tym samym, skoro pismo z dnia 3 sierpnia 2012 roku zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki wysłano na ostatni znany powodowi adres pozwanego M. W. (1), to należy uznać, iż dotarło ono do niego w sposób umożliwiający zapoznanie się z jego treścią. Oceny tej nie zmieniają twierdzenia pozwanego M. W. (1), jakoby nie odróżniał adresu zamieszkania od adresu do korespondencji. Nieuprawnione jest więc twierdzenie strony pozwanej, że wypowiedzenie umowy pożyczki nie zostało skutecznie dokonane.

Odnosząc się do drugiej spornej kwestii tj. ustalenia wysokości zobowiązania pozwanych, podnieść należy w pierwszej kolejności iż skoro powoda i pozwanego M. W. (1) łączyła umowa pożyczki i obecnie strona powodowa domaga się niezwróconej jej kwoty wraz z odsetkami to zastosowanie w sprawie ma art.720 k.c., zgodnie z którym, dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tą samą ilość pieniędzy.

Strona pozwana w ramach tego zrzutu kwestionowała w zasadzie prawidłowość wyliczenia przez powoda należności odsetkowych. Ustalenie, czy wysokość odsetek wyliczonych przez powoda na kwotę 416.703,63 zł i na kwotę 504.712,11 było prawidłowe, wymagało wiadomości specjalnych. Dlatego też Sąd, korzystając z możliwości przewidzianej w art. 232 zdanie drugie k.p.c., z urzędu powołał biegłego na tę okoliczność. Wyjaśnić w tym miejscu należy, że nie stanowił przeszkody do dopuszczenia tego dowodu z urzędu ani fakt, iż strony reprezentowane były przez zawodowych pełnomocników, ani kontradyktoryjny model procesu. Bez fachowej wiedzy w tym zakresie Sąd nie mógłby bowiem wydać orzeczenia. Nadto ustalenie rzeczywistej wysokości odsetek leżało w interesie obu stron postępowania.

Wnioski płynące z opinii biegłego nie pozostawiają wątpliwości, iż przedstawione przez SKOS (...) rozliczenie pożyczki, w tym odsetek jest prawidłowe. Biegły wyjaśnił dlaczego zarzuty pozwanych co do nieprawidłowości obliczania odsetek są niezasadne. Podał, że zastosowanie prostej matematyki w przedmiotowej sprawie jest błędem, gdyż z uwagi na dynamicznie zmieniającą się sytuację płatniczą pożyczkobiorcy – opóźnienia, częściowe spłaty dodatkowe opłaty i koszty windykacji – plan spłaty z dnia 10 września 2008 roku wskazujący kwotę odsetek w wysokości 1.250.075,36 zł, na który powołuje się pozwany, nigdy nie został zrealizowany i pozostał tylko w sferze statycznego planu. Zgodnie z tym planem spłaty, już od 7 raty, pożyczkobiorca miał rozpocząć spłatę pożyczonego kapitału, tak by baza odsetkowa malała. W związku z dwukrotnymi zmianami planu spłaty (dodatkowe karencje w spłacie, zmiana wysokości rat) pożyczkobiorca nigdy w rzeczywistości nie podjął spłaty kapitału pożyczki, czego ekonomiczną konsekwencją są efektywnie wyższe koszty finansowania tj. odsetki. Również zarzut jakoby nieuzasadnionym jest zastosowanie szczególnych, podwyższonych odsetek od przeterminowanego kapitału przez pożyczkobiorcę jest niezasadny. Jak podkreślała biegła i co Sąd w pełni akceptuje, umowa w sposób jasny i wyczerpujący określa

warunki pożyczki, w szczególności zasady oprocentowania w sytuacji zalegania ze spłatą kapitału. Staranność w informowaniu pożyczkobiorcy o istotnych warunkach pożyczki potwierdza fakt, iż do treści umowy przeniesiono niektóre zapisy zawarte w regulaminie udzielania kredytów i pożyczek. Dlatego brak jest podstaw zastępowania odsetek ustawowych w sytuacji w gdy strony umówiły się w sposób szczególny w umowie. Przedłożona stronie pozwanej kalkulacja odsetek umownych oraz odsetek od przeterminowanego kapitału jest sporządzana prawidłowo, zgodnie z postanowieniami pożyczki wiążącej strony oraz zgodnie z zapisami obowiązującego powódkę regulaminu w zakresie udzielania kredytów i pożyczek, a tym samym brak jest podstaw do zastosowania odsetek ustawowych w sytuacji gdy w umowie określono szczególny sposób ich obliczania.

Sporządzona przez biegłego opinia jest rzetelna, logiczna, rzeczowa zatem Sąd oparł na jej treści rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Podkreślić też należy, iż żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii biegłego.

Sąd, w oparciu o wyliczenia biegłego sporządzone w opinii, uznał, że roszczenie strony powodowej zostało trafnie określone i dlatego Sąd zasądził je w zasadzie w całości, przyjmując, iż zadłużenie pozwanego na dzień 5 lipca 2013 roku wynosi: 3.513.714,90 zł, w tym kapitał 2.592.299,21 zł, odsetki umowne zaległe za okres od 10 września 2008 roku do 12 września 2012 roku 504.712,05 zł.

Odnosząc się z kolei do zarzutu abuzywności klauzuli zawartej w pkt 14 umowy należy wskazać, że M. W. (1) bezsprzecznie nie może być na gruncie niniejszej sprawy traktowany jako konsument. Na mocy definicji ustawowej zawartej w art. 22¹ kc za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Pożyczka udzielona została nie na indywidualne cele M. W. (1), ale na rozwój, inwestycje przedsięwzięć zawodowych w D. C., co wynika chociażby z treści dokumentów w przedmiocie restrukturyzacji zadłużenia (k. 235 – 237). Nawet gdyby uznać, że pozwanemu przysługuje status konsumenta nie sposób uznać, że zastrzeżenie wyższych odsetek w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki stanowi samo w sobie klauzulę abuzywną. Zarzut pozwanego jest przy tym bardzo ogólny, nie można z niego wywnioskować jaką część zapisu pkt 14 umowy pozwany uznał za niedozwoloną. Samo zastrzeżenie wyższych odsetek w przypadku niespłacania pożyczki jest bowiem dopuszczalne, a ich wysokość nie przekracza określonych przez ustawodawcę odsetek maksymalnych

Stosownie do treści art. 65 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomości obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością. Z powyższego wynika, iż istotą i jedynym celem ustanowienia hipoteki jest możliwość zaspokojenia się z niej wierzyciela jeżeli wierzytelność nie została zaspokojona. Nie ulega wątpliwości, że wierzytelność powoda istnieje, jest wymagalna, jej wysokość jest przesądzona, a pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. jest właścicielką nieruchomości obciążonej hipoteką. Uwzględniając więc, że pozwana spółka odpowiada wobec powoda tylko jako dłużnik rzeczowy Sąd, na podstawie art. 319 k.p.c. ograniczył jej odpowiedzialność w sposób opisany w punkcie pierwszym sentencji.

Wobec nowego brzmienia art. art. 359 § 2¹⁻² k.c. obowiązującego od dnia od dnia 1 stycznia 2016 roku art. 359 k.c. (art. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 9 października 2015 roku, Dz.U.2015.1830), Sąd z urzędu w punkcie pierwszym wyroku zastrzegł, iż wysokość odsetek umownych od dnia 1 stycznia 2016 roku nie może przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych określonej w art. 359 § 2 k.c.

Natomiast jeśli chodzi o dalsze zarzuty podnoszone przez stronę pozwaną w toku procesu, a dotyczące braku umocowania osoby podpisującej wypowiedzenie umowy pożyczki, daty sporządzenia pełnomocnictwa dla tej osoby, to Sąd nie brał ich pod uwagę albowiem były to zarzuty zgłoszone po zakreślonym przez Sąd terminie. Termin ten zaczął bieg z dniem 2 stycznia 2014 r. dla M. W. (1) (k. 300), toteż zakończył bieg z dniem 23 stycznia 2014 r., a dla (...) sp. z o. o. rozpoczął się z dniem 17 lipca 2013 r. a zakończył z dniem 31 lipca 2013 r. podczas gdy zarzut podniósł pełnomocnik pozwanej spółki w dniu 27 listopada 2014 r. W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, nie ma tu znaczenia rodzaj tych zarzutów, albowiem znalazł tu zastosowanie art. 230 kpc, zgodnie z którym, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy,

może te fakty uznać za przyznane. Inaczej rzecz miałaby się gdyby z treści tych dokumentów wynikały wyraźne sprzeczności, co do osób umocowanych w danym czasie, na który złożono dokumenty. Wówczas Sąd musiałby zwrócić na to uwagę z urzędu. Sytuacja taka nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie. Skoro strona pozwana nie podniosła takiego zarzutu we właściwym czasie, na etapie odpowiedzi na pozew, to Sąd zgodnie z regułami dowodowymi rządzącymi postępowaniem cywilnym, przyjmuje, iż pozostałe przesłanki warunkujące skuteczność wypowiedzenia zostały spełnione i są to okoliczności przyznane. Zwrócić należy uwagę, iż strona pozwana zaprzeczając skutecznemu dokonaniu wypowiedzenia koncentrowała się jedynie na kwestii związanej z doręczeniem tego oświadczenia na niewłaściwy adres pozwanego. Nie sygnalizowała i nie podnosiła żadnych argumentów, iż wypowiedzenie umowy pożyczki nie zostało skutecznie dokonane także i dlatego, że dokument/ oświadczenie na który powoływała się strona powodowa nie został podpisany przez osobę uprawnioną do reprezentacji powoda, do składania tego typu oświadczeń. Nawet gdyby przyjąć inaczej, to uszło uwadze strony pozwanej, że złożony przez nią w toku postępowania zarzut braku należytego umocowania osoby, która dokonała wypowiedzenia umowy, należy potraktować nie inaczej, ale jako wezwanie drugiej strony do potwierdzenia tej czynności (art. 103 § 2 w zw. z art. 104 kpc). Wobec tego, że strona powodowa potwierdziła umocowanie tej osoby, to tym samym pełnomocnictwo jest ważne, a w konsekwencji skuteczne jest również wypowiedzenie umowy. Ostatecznie należy także wskazać, że po podniesieniu zarzutu przez pozwanego umocowanie zostało wykazane przez stronę powodową.

Konkludując – wobec potwierdzenia w toku postępowania dowodowego zasadności, a w znacznej części również wysokości roszczenia powoda, oraz wobec braku potwierdzenia się zarzutów strony pozwanej, na podstawie art. 720 kc należało orzec jak w pkt 1 i 2 wyroku.

O kosztach orzeczono w punkcie trzecim sentencji na podstawie art. 100 k.p.c. mając na względzie fakt, że powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania (5 groszy). Na zasądzone koszty złożyła się opłata stosunkowa od pozwu – 100.000 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika 7.200 zł i koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł.

Rozstrzygnięcie w pkt 4 oparte zostało na podstawie art. 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W toku postępowania pozwana spółka uiściła zaliczkę na wydatki w wysokości 1500 zł. Została ona wykorzystana przez Sąd do kwoty 1481,95 zł, zatem należało stronie zwrócić kwotę 18,05 zł.

Na oryginale właściwy podpis.